



**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim  
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,  
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,  
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus  
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati  
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

**Herbipoli, 1701**

Sæculum Undecimum, Continens res in Ecclesia memorabiles, quæ  
contigerunt ab anno 1000. ad annum Christi 1100.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)



SÆCULUM  
UNDECIMUM,  
Continens res in Ecclesia  
memorabiles, quæ contigerunt  
ab anno 1000. ad annum Christi

1100.

DECAS I.

✽ *Ab anno Christi 1000. ad 1010.* ✽

✽ ( 1001. ) ✽



Anta fuit Sæculi hujus  
iniquitas, & morum cor-  
ruptela, ut ferreum Sæ-  
culum ab Historicis ap-  
pellari meruerit prop-  
ter perditissimos mores

Christianorum; Unde etiam pessimè  
sibi conscii mortales, plerique nonnul-  
lorum pseudo-Prophetarum mendacio  
fidem dederunt, asserentium, quòd an-  
nus primus supra millesimum à Christo

A

nato

Ab anno 1000. ad 1100.

nato, quando Annunciatio Dominica in Parasceven incideret, Anti-Christum palam ostensurus, & universali ruinâ mundum everfurus esset. Et hoc quidem exigebant corruptissimi mores; verum metus vanus fuit. Non tamen inde orbis terrarum emendatus, sed peior effectus est: deficiebat enim Episcoporum religiositas, marcescebat regularis Abbatum districtio, monasterialis disciplinæ vigor tepescebat, ac per illorum exempla cætera plebs mandata Dei infrunitâ quâdam licentiâ prævariabatur. Nihilominus hoc tam deserto tempore fructifera germina sanctitatis non defuerunt, quorum bona opera ad conciliandam Dei misericordiam valuerunt.

Otto Imperator Romam pergit, & Johannam viduam Crescentii, à se necati, in uxorem, vel ut alii volunt, in concubinam assumit, dehortante eum ab infami hoc facinore Heriberto Archi-Episcopo Coloniensi, & S. Romualdo insuper de deserendo sæculo, & vitâ religiosâ amplectendâ (ad cujus susceptionem se voto obstrinxerat) seriò & minaciter admonente. Sprevit & hujus monita, & illius consilia Cæsar, sed mox pœnas meritas luit; nam & Romani Duce quodam Gregorio in eum conspirant, & eodem tempore, quo hos Romæ punit,

punit, complures Principes adversus eum  
in Germaniâ rebellant.

Obiit hoc anno Hugo Marchio Etruriæ  
& Dux Urbis ( præcipuus hic erat Magi-  
stratus ) vir pius & liberalis, & omnibus  
virtutibus exornatus; qui puer, matrem  
Villani Marchionis Bonifacii filiam exemit  
suspicionem adulterii: cum enim Ulbertus  
pater ejus indignationem primi Ottonis  
incurrisset, ac deinde conjugem (quam gra-  
vidam nesciebat) relictâ, in Pannoniam  
profugus exulâisset, post longum verò tem-  
pus resumptus in gratiam rediisset, con-  
jugem cum grandiuscula prole reperiens,  
negavit se ejus esse parentem, quousque  
re diutiùs ventilatâ, sic inter eos conven-  
tum est, ut puer in medio multorum Pro-  
cerum constitueretur, inter quos & pater,  
quem nunquam ipse viderat, nullâ à cæ-  
teris varietate distinctus sederet; & tunc si  
patrem blandiens puer adiret, ab omni su-  
spicione matrem purgaret: quod & con-  
tigit: omissis enim omnibus ad patrem  
accurrit, eumque blandimentis & osculis  
ita suaviatus est, ut omnium judicio hic fi-  
liolus & ille genitor agnosceretur.

✽(1002.)✽ Otto III, Imperator obiit:  
causam mortis fuisse ferunt, quòd ejus spe  
frustrata Crescentii quondam uxor, quæ

ex amatoriis pollicitationibus Imperatorias nuptias conceperat, ultionis stimulis agitata chirothecas veneno illitas ei, quasi pignus amoris dederit, quibus ille usus, morbo lethali confectus, in eoque stemma Ottonum regnantium penitus extinctum est, Deo ulciscente delicta, quæ in Sedem Apostolicam perpetrârunt, pro arbitrio Pontifices amovendo & surrogando.

Henricus Bavarix Dux Ottoni successit in Regnum Germanix, & postea in Imperium, educatus à S. Wolffgango Episcopo Ratisponensi, & inauguratus à Wiligiso Archi-Episcopo Moguntinensi.

S. Stephanus primus Rex Hungariæ ductâ ejusdem Henrici sorore Gisela, sive Gislâ, sapientissimâ Reginâ, totum se amplificando cultui divino impendit: cujus vicissim res & regnum Deus curavit, datâ illi nobili victoriâ contra avunculum Gyulam Transylvaniæ Principem, quem Fidei Christianæ infestum bello vicit ac subegit, eumque cum Transylvanis ad fidem pertraxit: Bulgaros quoque Hungariam invadentes Dei ope superavit.

Hoc anno Normanni primò in Italia enituerunt. Horum enim 40. Nobiles ex Hierosolymitanâ peregrinatione redeuntes Salernum appulerunt, quam urbem Sarace-

face-

raceni obsidebant : hi enim arma petentes à Guaimario urbis Principe, & equos, hisque instructi in Arabas irruerunt, magnâque clade affecerunt, multis interemptis, & cæteris in fugam averfis: cumque à Principe multis oblatis muneribus retinerentur, neutrum admittere, Deo & Religioni pugnare contenti; exinde ad suos reversi ostendere quid gens illa in suos ac Christi hostes possit.

✽(1003.)✽ Sylvester II. Papa moritur, cui subrogatur Joannes XVI. ab aliis numeratus XVII., & huic post menses quinque & aliquot dies Joannes XVII. ab aliis XIX. quam diversitatem numerandi intrusi pseudo-Pontifices effecerunt.

Multæ Ecclesiæ passim per orbem Christianum exstruuntur.

✽(1004.)✽ Celebrantur varia Concilia provincialia tum in Italiâ tum Galliâ, quæ Robertus Rex Francorum ardente zelo promovet, & Conventus Ecclesiasticos præsentia suâ plurimum exornat, tam reverens erga Episcopos, ut cum videret aliquando Lambertum Ligonensem Episcopum carnis mole prægravatum absque suppedaneo dependulis pedibus molestius in Synodo Episcoporum sedere, protinus ille suppedaneum quærens, illud suis

manibus supposuerit. Sed quos humili obsequio venerabatur, eisdem zelo Fidei Catholicæ, ubi necesse erat, redarguere non prætermisit. Aculeum reprehensionis sensit Leuthericus Senonensis Archiepiscopus, qui dum in porrectione hostiæ ad illa verba à Sacerdotibus proferri solita: *Corpus Domini nostri Jesu Christi sit tibi salus animæ & corporis*, polluto ore temerariè adderet: *Si dignus es, accipe*. Cùm tamen nullus sit, qui dignus habeatur; à pio Rege correptus, & tanquam seminator ac propagator Sacramentariorum hæresis, quæ hoc anno emergere cœpit, repressus conticuit. Realem enim præsentiam in Sacramento Eucharistiæ Leuthericus contra communem Ecclesiæ sensum in dubium revocare cœperat. Berengarius quoq; tunc adhuc adolescens eandem juvenili temeritate impugnare ausus, quantumcunq; Fulbertus Carnotensis (quo Magistro tunc Berengarius utebatur) dehortaretur, ne in disputationibus Fidei Catholicæ limites transiliret.

✠(1005.)✠ Henricus Rex Germaniæ venit in Italiam, atq; Harduinum, qui sibi titulum Regis Longobardorum arrogarat, debellat. Ticini autem, quam victor ingressus est, sæva coorta est seditio cives  
inter

inter & milites, quæ in ipsum Henricum, sedundavit, qui in ipso suo palatio obfesus est. Verum rudes cum exercitatis dimicantes victi sunt, & urbs cædibus incendiisque deformata, frustra repugnantibus Henrico Rege, &, qui ei erat a consiliis, S. Heriberto Archi-Episcopo Coloniensi. Posthæc Papiæ ab Archi-Episcopo Mediolanensi in Regem Italiæ coronatus, & inde reversus tumultuantes in Germaniâ Principes, ac Boleslaum Ducem Poloniæ sibi infestum devicit, & in ordinem redegit.

✱(1006.)✱ Fuit hoc anno tanta famis ac pestis simul grassantis per totum orbem sævities, ut sepeliendis mortuis vix vivi pares sibi viderentur, & lassitudine ac tædio sepeliendi vivos adhuc spiritum ægrè trahentes cum mortuis pariter humarent. Eluxit etiam in pauperes eximia charitas Odilonis Cluniacensis Abbatis, non jam libera amplius, sed necessaria, nec ex liberalitate tantum, sed ex justitiâ propter acerbissimam famem ubique locorum furentem.

Bamberga civitas Henrico charissima facta est Episcopalis: quam sedem ipse Rex ex propriis magnificentissimè dotavit, & propter conditorem facta est deinceps toti Ecclesiæ venerabilis.



✠(1007.)✠ S. Wolffgangus Ratisponensis Episcopus jam vitâ functus Henrico in somnis apparens iussit, ut legeret in pariete characteres descriptos, in quibus exaratos videns has voculas: *Post sex* iis mortem sibi prænunciatam existimans, multis precibus per sex dies, sex hebdomadas, totidemque menses ad eam frustra se paravit, & post sex demum annos intellexit, non mortem, sed Imperium gloriosè sibi prænunciatum esse.

Fulbertus vir doctissimus, & omnium votis expetitus creatur Episcopus Carnotensis, ex Monacho S. Petri Carnotensis Præsul fuit incomparabilis, cui Deus Prophetiæ spiritum infudit, unde etiam factus est plurimum Episcoporum & Regum Doctor & Magister: ipsius enim dehortatione multi Principes Ecclesiæ bonis saginati rapta restituerunt, & Fulco Comes Andegavensis pœnitentiam egit, repetitâ ad loca sancta peregrinatione tertiâ vice. Sic ut Fulberto jure muralis corona debeatur, qui hoc sæculo primus superavit muros Babylonis civitatis, cujus Principes tyrannicâ violentiâ jura Ecclesiastica occuparant.

✠(1008.)✠ S. Bruno Episcopus in Prussia, & S. Bonifacius Ottonis Imperatoris

*Ab anno 1000. ad 1100.*

toris Propinquus, miraculis magnis illustris, in Russia Martyrio coronatur. Adspirans ad similem coronam S. Romualdus in Hungariam ac alia loca Infidelium pergere statuit; sed cum progredieretur morbo detentus, cum consisteret eodem levatus, sic ad suam eremum regredi coactus est. Ex ejus tamen fociis quidam ultra pergentes flagellis cæsi atque venditi, sanguine suo atque libertate Dei gloriam & proximorum salutem promoverunt.

✽(1009.)✽ Joannes XVII. seu XIX. Papa moritur, quo sedente Ecclesia Constantinopolitana cum Romanâ reconciliata & à Sergio Patriarcha Joannis nomen in Diptycha relatum est. Eidem suffectus est Petrus Episcopus Albanensis dictus Sergius IV.

Judæi Aurelianenses in Franciâ miserunt quendam habitu peregrini cum litteris baculo inclusis ad Ammiritanum Babylonix Principem, monentes eum, nisi subverteret Sepulchrum Christi Hierosolymis, ejus Regnum à Christianis brevi excindendum. Quod illicò ex parte præstitit, everfâ etiam S. Georgii ecclesiâ, quod in eam ingressi Saraceni cæcitate percuterentur. Hæc malitia Judæorum, cum in Occidentem perlata esset, Judæi communi

A 5

COM-

consensu & decreto ex omnibus urbibus Christianis expulsi, ac plurimi illorum trucidati sunt. Gerulus autem ille litterarum Aureliis vivus exustus, meritum peregrinationis præmium retulit. Neque diu impii Judæi fructu malitiæ suæ potiti sunt, eodem enim anno Maria mater Anmaritani mulier Christianissima idem templum reædificare cœpit, confluyente ad S. Sepulchrum innumerâ multitudine fidelium, & ad reparationem Domûs Dei munera conferente.

✽(1010.)✽ Saraceni in Hispaniâ in parvas Satrapias dividuntur, quas si aggressi tunc fuissent Christiani Principes, omnes facile expulissent, sed maluerunt cum iisdem matrimonia inire, ac pro iis decertare, Episcopis etiam venientibus in hujus sceleratæ militiæ partem, & vitam suam impiè inter arma exponentibus, quam Christo & Ecclesiæ ejus ac gregibus reservare debuissent.



## DECAS II.

✽ *Ab anno 1010. ad annum 1020.* ✽

1011. **E**cclēsia Bambergensis ab Henrico Germaniæ Rege erecta ac dotata,  
con-

consecratur, & eâdem occasione Synodus  
300. Episcoporum, inter quos etiam Jo-  
annes Patriarcha Aquileiensis, qui & Sa-  
cra obiit, magnâ solennitate celebratur.

Dani (quod S. Dunstanus prædixerat)  
omni crudelitatis genere Ecclesiam Angli-  
canam persequuntur, incendunt, vastant,  
trucidant, nullo vel sexûs, vel ætatis, vel  
conditionis discrimine, cûnque deferbu-  
isset furor, superstites omnes ita decimâ-  
runt, ut ex decem novem interimerent.  
Inter cæteros Martyrio coronatus est S.  
Elphegus Cantuariensis Archi-Episcopus.  
Dani autem in patriam redeuntes, naufra-  
gio multati sunt, & spolia atque vitam mi-  
ferrimè perdiderunt.

Pugnatum quoque acriter à Longobar-  
dis, Normannis & Bulgaris contra Græcos  
cûm terræ motus ingens Constantinopoli  
belli hujus prænunciatus extitisset.

✠(1012.)✠ Obiit Sergius IV. cui suc-  
cessit Benedictus VIII. Episcopus Portuen-  
sis, cui oppositus est à quibusdam Grego-  
rius, à quo potentiore fugatus legitimus  
Pontifex confugit ad Henricum, ut sic al-  
ter alteri esset præsidio, hic crearetur Im-  
perator, ille datam à Deo sibi Sedem qui-  
etè possideret.

Sclavi à Fide deficientes Ecclesiam Sa-

conicam perturbant, & multos Martyrio afficiunt.

S. Colomannus ex progenie Regum Scotiæ rediens ex peregrinatione Hierosolymitanâ in Austriâ ab impiis in arbore suspenditur, quæ arbor diu arida reffloruit, ac ipse post mortem multis miraculis claruit. S. Macarius Patriarcha Antiochenus à multis miraculis Orienti notissimus, ut meliùs lateret in Occidentem venit, & in Flandriâ patriâ suâ terrestri spontaneè exul in cœlestem migrat,

✽(1013.)✽ Henricus Harduicum, qui se Regem Longobardorum dixerat, & cum Boleslao Poloniæ Duce armis conjunctus erat, oppressurus Romam venit, eoque oppresso Benedictum restituit: qui mox Henrico Romam venienti obviam processit, obtulitq; pomum aureum gemmis distinctum, in quo Crux eminebat, Orbis Christiani possidendi tessera; quod Henricus statim dono dedit Monasterio Cluniacensi, quæ tunc sub Odilone maximæ sanctitatis officina erat: eodem etiam Coronam suam misit, quam S. Odilo tempore famis distraxit, ut pauperes aleret.

✽(1014.)✽ Benedictus Papa restitutus in Sedem ab Henrico Rege, eundem cum uxore suâ S. Chunegunde Imperatoriâ Coronâ impositâ Augustos inaugurat. Henricus

ricus autem vicissim confirmat patrimonialia olim Apostolicæ Sedi ab antecessoribus suis donata, fautoremq; ac Patronum Ecclesiæ taliter se profitetur, ut nihil cuperet posse, nisi quod Dei gloria postulare.

✽(1015.)✽ Ernestus Alemanniæ Dux in venatione sagittâ casu vulneratus, & morti proximus, cum Presbyterum non haberet, apud quem peccata secretò deponeret, ea coram Deo & hominibus adstantibus exposuit, ut eâ demissione verum & sincerum dolorem obtineret à Deo, in hoc casu ad delendum peccata sua necessarium.

✽(1016.)✽ Benedictus VIII. Papa Saracenos Ecclesiæ littora infestantes comparatâ validâ classe, ad interuersionem delet, ipsorum Rege fugâ dilapso, Reginâ autem captâ, & capite truncatâ. Unde supra modum turbatus Rex summo Pontifici faccum castaneis plenum rransmisit, cum minis, tot se proximâ æstate milites contra Pontificem ducturum: Pontifex autem eidem marsupium milio plenum remittens, tot ipsum loricatedos vel plures in Italiâ inventurum significavit.

In Angliâ Canutus seu Knutus Rex Danorum & Anglorum, utriusque Regni Ec-

clesias calamitatibus variis afflictas & miserè vastatas restaurat, meritò Magnus nuncupandus ob res fortiter gestas, sed ob pietatem & religionem Maximus.

✱(1017.)✱ In Aquitania tribus diebus sanguine pluit circa solstitium æstivum, quod prodigium eodem anno gravia bella consecuta sunt, inter Guilhelmum Aquitanix Ducem, & Gottfredum Antegavensem,

Aureliis in Gallia pestilens quædam mulier Manichæa multos è Clero populoque seduxit, quos inter Ecclesiasticâ auctoritate pollentes fuerunt Heribertus & Lisoius. Cui malo statim Robertus Rex Francorum providit, multis exustis, aliis fugâ dilapsis; quorum aliqui Toletum in Hispaniam pervenerunt, ubi eosdem ignes repererunt, quos in Galliâ vitaverant.

#### HÆRESIS HERIBERTI ET LISOI.

1. *A* Pestiferâ quâdam muliere ex Italiâ veniente seducti, sparserunt, fabulas esse, quidquid in veteri ac novo Testamento de Deo trino & uno dicitur.
2. Cœlum & terram ab æterno esse absque principio.
3. Voluptatum carnalium flagitiis non esse repositam vindictam.
4. Omne Christianorum opus pietatis & iustitiæ laborem esse superfluum.

(1018.)

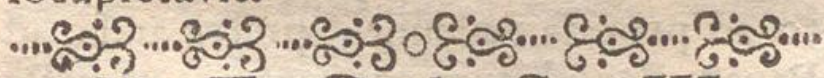
✽(1018.)✽ Abotriti & Avari Slavonici populi à fide apostatæ magnas Ecclesiis Borealibus clades inferunt.

Rudolphus Nortmannus excitatus à Benedicto Papa, ut in Græcos bellum gereret, eosdem tribus magnis præliis in Apulia devincit.

✽(1019.)✽ Benedictus VIII. in Germaniam profectus hoc anno Ecclesiam Bambergensem dedicavit, quam urbem Henricus & Chunegundis Summo Pontifici penitus addixere, sic ut quot annis Bamberga civitas S. Petro equum album phaleratum cum centum marcis argenti persolveret: sed Henricus junior hunc censum redemit, substituto Benevento, non tantum justè, sed & liberaliter.

Sergio Constantinopolitano mortuo, successit Eustachius primus inter Presbyteros Regios.

✽(1020.)✽ Boleslaus Polonorum Rex Ecclesias sui Regni multis & pretiosis ornamentis illustravit, & perpetuis decimis locupletavit.



## DECAS III.

✽ Ab anno 1020. ad annum 1030. ✽

1021. ✽ **H**enricus S. Heriberto Archi-Episco-



piscopo Coloniensi ex sinistris, malevolorum delationibus graviter offenditur, sed divinitus admonitus de illius innocentia, eidem magna cum demissione reconciliatur: Heribertus autem miraculis clarus ex hac vita migrat.

Floruit circa hæc tempora Guido Arelatensis Monachus, qui novam Musicæ addiscendæ rationem excogitavit, etiam pueris rudibus facilem, quam ob causam à Benedicto Romam evocatur & ab eo, atque Successore ejus Joanne multis beneficiis meritò cumulatur.

✠(1022.)✠ Henricus Imperator à Benedicto Papâ & Italis sollicitatus magno cum exercitu in Italiam venit, & Saracenos reprimit, Posthæc cum Benedicto Cassinum pergit, ibique gravi morbo oppressus à S. Benedicto miraculosè restituitur.

✠(1023.)✠ Henricus Imperator rediens in Germaniam cum Roberto Rege Francorum in utriusque Regni limitibus amicissimè conveniunt, & colloquio habito ad propria redeunt, postea ambo ad Papam Benedictum conventuri, ut pacta inter eos confirmaret,

✠(1024.)✠ Benedictus Papa ex hac vitâ migrat, cui succedit frater Benedicti, & si-

& filius Gregorii Comitis Tusculani largitione pecuniæ & auctoritate parentis, ex laico factus Papa; qui tamen se postea à Pontificatu abdicans legitimè electus est, & dictus Joannes XX. aliis XVIII,

Eustachius Patriarcha Constantinopolitanus per Legatos Basili Imperatoris Orientis, ac ingentia munera frustra tentat impetrare, ut appelletur in Oriente Universalis, sicut Romanus Pontifex Universalis appellabatur.

S. Henricus Imperator morti proximus, præsentibus Episcopis & Abbatibus Chunnigundem conjugem propinquis ipsius virginem, & ipse virgo reddit, raro inter potentes exemplo, ac die sequenti obit.

Conradus WORMATIÆ Dux succedit in Regnum Germaniæ, qui à Burchardo magni nominis Episcopo quasi adoptivus susceptus & optimè institutus fuit.

✽(1025.)✽ S. Chunegundis die anniversario obitus Henrici conjugis in Confugiensi Monasterio, quod erexerat, depositis ornamentis Imperialibus, & capillis truncatis suscipit habitum.

Basilii Imperator Orientis moritur, & solus jam imperat Constantinus frater ejus. Obiit eodem anno Eustachius Patriarcha Constantinopolitanus substituto Alexio Archi-

Archimandritâ, magnæ prudentiæ & doctrinæ viro

Vitâ quoq; functus est Boleslaus Rex Poloniæ, propugnator acerrimus non minus Christianæ religionis, quam regni sui, cui successit Miecisslaus boni parentis malus filius.

✠(1026.)✠ Conradus nutritium suum S. Burchardum invisit paralyti laborantem, posthæc in Italiam sibi ferro viam patefecit, obsistentibus Longobardis. Cui cum magno apparatu occurrit Pontifex Joannes XX. ut eum Romam deduceret, ac Romanum Imperatorem coronaret.

✠(1027.)✠ Conradus medius inter Canutum Anglorum ac Danorum Regem & inter Rudolphum Ducem Burgundionum à Joanne XX. post acceptam dispensationem illegitimi matrimonii cum Gisela, coronatur, & redit Herbipolim.

Canutus dum Papiâ transit, centum talentis argenti & uno auri emit brachium S. Augustini Episcopi & Doctoris, quod Conventriæ collocavit. Unde data est occasio impostoribus reliquias fingendi & vendendi. Præcipuus autem & callidissimus quidam Mango tunc temporis erat, ignoti nominis & Patriæ, qui ossa è tumulis eruebat, & tanquam sibi ab Angelis revelata

(quo-

(quorum se colloquiis & osculis quotidie frui impudentissimè asserebat) pro reliquiis SS. Martyrum vendebat. Et cùm post innumeras ejusmodi deceptiones in Gallis patratas transfuga pervenisset ad Alpes, operâ etiam diaboli ad cadaver quoddam hominis mortui, quem Martyrem esse mentiebatur, multos infirmos variis morbis liberavit, & magnam apud vulgus auctoritatem sibi conciliavit, quanquam à nonnullis Antistitibus ut impostor ejiciendus censeretur, idque Divinâ etiam revelatione confirmatum esset. Hæc pluribus Glaber Monachus Cluniacensis, qui etiam examini impostoris aliquoties se interfuisse scribit. Sic nullo non tempore fuerunt in Ecclesiâ (quod etiam testatur Apostolus) *Qui questum pietatem putaverunt.* Et conqueritur id ipsum S. Augustinus in Africa quosdam pseudo-monachos circuivisse, & ex reliquiis lucrum fecisse. Neque tamen Deus defuit fraudibus mirabiliter detegendis; neque error hic facti infallibilitatem Ecclesiæ evertit vel minuit.

Obiit hoc anno Romualdus Camaldulensis Ordinis fundator, cùm annis 120 vixisset, vir inclytus & miraculis clarus, multum Principibus, Deo plurimum charus.

Alphon-

Alphonfus V. Rex Legionensis sagittâ in prælio vulneratus obit, succedente eadem filio ejus Veremundo.

✠(1028.)✠ Constantinus Imperator, diem obit, cui substitutus est Romanus eadem sanguine junctus: repudiatâ conjuge, ut Zoam duceret Constantini filiam, & sic Imperium pro dote acciperet.

S. Olaus Norwegiæ Rex Martyrio afficitur, Regnum immortale cum caduco transmutans.

Fulbertus quoque Episcopus Carnotensis, ut cælo fruere, terras reliquit, vir sanctitate & favore Deiparæ speciali celebris, qui moriens quo potuit nisu Berengarium olim suum discipulum à se repulit, illum scilicet Sacramentarium parentem, cui dæmonem videbat assistere, & quem nunquam à se vir impius, (palinodiam licet sæpe recinens) abigere potuit.

✠(1029.)✠ Lemovicibus coactum est Concilium, ut videretur, utrum S. Martialis ut Confessor, an ut Apostolus colendus esset: quod tamen nec in hoc, nec in tribus aliis, Picturicensi, Pictaviensi, & posteriori Lemovicensi dirimi potuit, donec tandem Romanus Pontifex decidit, & Apostolatûs honore Sanctum insignivit; sic lites auctoritate Sedis Apostolicæ compositæ quieverunt.

1030.

✽(1030.)✽ Conradus totius viribus Germaniæ movet adversus S. Stephanum Regem Hungariæ, qui coactis copiis, ut se tueretur, causam suam Deiparæ patrocinio commisit; unde repente mutatis animis omnium Ducum Conradi, universus exercitus pedem referre statuit, & Conradus divinam vim hujus mutationis advertens, cum Stephano pacem & fœdus init.



## DE CAS IV.

✽ Ab anno Christi 1030. ad 1040. ✽

1031. **R**omanus Orientis Imperator totus in erigendis & exornandis Ecclesiis, multa præterea confert in templi Hierosolymitani reædificationem.

Henricus & Robertus filii Roberti Franciæ Regis, quòd, patre dissimulante, durius à matre Constantiâ tractarentur, arma corripunt adversus patrem; verùm factò sequestro Guilielmo Abbate Divionense, positis armis se se submitunt, & patris clementiam experiuntur, quos matris malitia efferaverat.

✽(1032.)✽ Sancius major Rex Navarriæ atque Castellæ aprum in venatione confugi-

fugientem inter rudera S. Antonii venabulo percussurus, divinitus mox stupore brachii correptus, non prius usum ejus recepit, quam ejusdem Sancti Martyris patrocinio implorato, itaque non tantum Basilicam illius reparavit, sed etiam civitatem Palentinam, ut esset deinceps tanti miraculi monumentum.

✱(1033.)✱ Fuit hoc anno horrida eclipsis solis 3. Kalendis Julii, quo etiam Joannes Papa à suis Proceribus Sede sua depulsus, sed à Conrado restitutus est, neque tamen diu superstes fuit. Obiit enim 6. Idus Novembris, cui successus est factione Alberici Comitis Tusculani, qui tunc omnia Romæ poterat, & duos fratres suos jam in Sede collocarat, ejus filius Theophilactus puer decennis, qui dictus est Benedictus IX. & omnem suum Pontificatum in luxuriis contrivit, ut loquitur Petrus Damiani, ex quo colligit Baronius, eum decenni majorem fuisse, & addit, quanquam ob mores inquinatissimos eam Sede indignus esset, agnitum tamen fuisse tanquam legitimum à viris sanctissimis, quod non contigisset, si puer creatus esset Pontifex, & Pontificatum administrasset. Neque hæc conjectura tanti Cardinalis explodenda videtur.

Eo-

Eodem anno obiit Robertus Francorum Rex sexagenarius, vir eruditissimus & piissimus, de quo etiam miracula referuntur ab Helgaldō. Non diu post magno Franciæ bono extincta quoque est uxor ejus Constantia, mulier nequam, turbulenta & ambitiosa.

✠(1034.)✠ Multa Concilia Diocæsana in Galliâ pro pace Ecclesiæ celebrantur. Romanus Orientis Imperator ab uxore suâ Zoë veneno è vivis tollitur, eidemque operâ ejusdem Zoë Michaël quidam argentarius, à patriâ Phaphlago dictus (quem illa infano amore deperibat) in Imperio sufficitur. Addunt aliqui, quòd veneno nimis lentè mortem operante mortifera, fœmina maritum suum strangulari jusserit, ut tantò citiùs adultero suo Michaële potiretur. Eâdem verò nocte Alexius Patriarcha minis partim & præmiis concitatus, Michaëlem Imperatorem inauguravit; Frater autem Michaëlis Joannes vir bellicosus, & rerum gerendarum peritus palatium ingressus, Zoëm Imperium administrare parantem sic repressit, ut absque ejus licentiâ ne balneum quidem ingredi auderet. Neque potuit Zoë formoso suo conjugē diu frui, brevì enim à dæmone turpissimo correptus, deformis energumenus

ex-



extitit, quare relicta urbe & Imperio Thessalonicam secessit in Ecclesiam S. Demetrii Martyris, ubi aliquid levamenti, nunquam plenam valetudinem obtinuit; semper turpis, semper deformis, ut impudicæ suæ uxori terrorem incuteret, & sceleris recordationem:

In Thraciâ ingens grando testâ, arborum ramos & pecudes & omne fructiferum germen prostravit, ut gravissima penuria secuta fuerit.

Polonia quoque morte Miecztlai plurimum turbata est, Bohemis, Moravis Ruthenis, aliisque populis, qui Polonis subditi erant, insurgentibus, & Poloniam diripientibus. Casimirus autem filius defuncti Regis unâ cum matre exulare coactus à tumultuantibus suis Proceribus Cluniacum perrexit, & mutato nomine in Carolum, Monachus effectus sub S. Odilone Abbate, & terrenorum omnium usque ad nomen etiam oblitus est.

✽(1035.)✽ Sancius Navarræ & Castellæ Rex moritur, hæredem relinquens Ferdinandum cognomento magnum, qui postea virtute & pietate ac rebus gestis parentem non tantum adæquavit, sed etiam superasse visus est.

Berengarius realis præsentia Corporis Christi

Christi in Sacramento impugnator & Hærefiarcha detegitur & confutatur.

HÆRESIS BERENGARII SACRAMENTARIORUM ANTESIGNANI.

**P**atriâ fuit Turonensis, *Archi-Diaconus Andegavensis, magistro usus est adolescens, magno illo Carnotensi Episcopo Fulberto, vera doctrinæ ac sanctitatis speculo, à quo sæpè objurgatus est, ut intra Catholicæ veritatis limites se contineret, & disputationem prætexens, non transiliret. Sed frustrâ, evomuit tandem publicè virus quod conceperat, & disputando aliàs simulatè sæpiùs ructârat, docuitque publicè, in SS. Euchariistiâ non esse verum Corpus ac Sanguinem JESU Christi, sed ejus duntaxat figuram ac similitudinem. Quod idem Leuthericus antè tantum susurraverat, Roberto Galliarum Rege os impudens fortiter opprimente. Quod igitur Sathan per Leuthericum Senonensem Archi-Episcopum præstare non poterat, id per Berengarium perfecit, Berengario opem, favorem & auctoritatem conferente Brunone Episcopo Andegavense. Ad hunc errorem pestiferum opprimendum celebrata sunt mox varia Concilia, Henrico Rege urgente & opitulante. Sicque Carcinomatis hujus propagationi obex partim positus ab Ecclesiâ, & partim phrenesin suam agnovit Berengarius, qui anno 1059. postmodum sub Ni-*

B

colao

colao II. veræ fidei professionem edidit, & Pali-  
nodiam recantavit, quanquam inconstans isti  
hæreticæ pravitatis Vertumnus in lutum suum  
denuò se se ipsum immerferit. Donec anno 1079  
post multas abjuraciones & relapsiones seriò con-  
versus errorem suum in pleno Concilio Romæ con-  
gregato à Gregorio Papâ VII, confessus, petita  
que veniâ veram fidem professus est. Vixit post  
hæc annos adhuc multos usque ad Epiphaniam  
anni 1088. quo die propè nonagenarius vitam fini-  
ens, hæc locutus est: Hodie in die Appari-  
tionis suæ apparebit mihi Dominus meus  
Jesus Christus propter pœnitentiam, ut spe-  
ro, ad gloriam, vel propter alios, ut ti-  
meo, ad pœnam. Faxit Deus, ut, qui Calvinii  
Somniis dementati, Berengarij dogma hæc tempe-  
state instaurant, Berengarij quoque resipiscen-  
tiam, pœnitentiam, & emendationem imiterentur.

Ajunt quidam, Berengarium quoq; aliquan-  
dò fuisse magiæ deditum, eademque nocte Ro-  
mæ simul & Turonibus (ubi & lectionem unam  
legit) extitisse.

Berengarius ut verè Sacramentariorum An-  
tesignanus & demonis emissarius esset, contra  
Sacramenti Matrimonii reverentiam legitima  
matrimonia dissolvebat, & de parvulorum bap-  
tismo malè sentiebat.

✠(1036.)✠ Bohemi & alii vicini popu-  
li Poloniam Rege destitutam deprædantur.

Con-

Conradus Imperator in Italiam ad tumultus sedandos redit.

Joannes frater Michaëlis Imperatoris ambiens Sedem Constantinopolitanam, Alexium Patriarcham conatur deponere, sed tumultibus judicium, qui ab Alexio consecrati erant, absterritus conquievit.

✱(1037.)✱ Conrado in Italiam venienti Benedictus Papa ad Cremonam occurrit. Mox idem Imperator Mediolanum, quod rebellaverat, obsidet, & reliqua conjuratorum loca vastat, atque Italiæ Coronam se insigniri curat. Inter Coronationem autem, quæ facta est sub Missâ in parvâ ecclesiâ secus Mediolanum, tam terrificæ fulgura & fulmina furebant, ut aliqui mente excederent, alii planè exspirarent. Bruno verò Episcopus, qui Missarum solennia faciebat, & Secretarius Imperatoris cum tribus adhuc aliis testati sunt, se Sanctum Ambrosium Imperatori comminantem spectasse, & exitus docuit minas non vanas fuisse, neque mentitos esse, qui hanc visionem asseverabant.

Veremundo Hispaniæ Rege Legionensi à Ferdinando Magno Castellæ Rege occiso, juncta sunt postea duo regna illa, & ex eo tempore Ferdinandus magnopere Principatum suum propagavit, Conim-

bricam aliasque civitates Saracenis eripuit  
patrocinio S. Jacobi, quem impensè coluit  
& sepulchrum ejus frequenter Compostel-  
læ visitavit & ornavit.

✽(1038.)✽ Gregorius cognomento  
Maniacus, vir fortissimus missus est à Mi-  
chaële Imperatore ad expellendos è Sici-  
liâ Saracenos; quod & præstitit, ac Con-  
stantinopolim rediens corpus S. Lucia  
transtulit.

Conradus Imperator sollicitatus à Mo-  
nachis Cassinensibus, quos Pandulphus  
Capux Princeps dirè vexabat, eundem suo  
Principatu dejecit, dum autem ab hac ex-  
peditione rediret in Germaniam, plures  
peste extinctos de suo exercitu amisit.

De Pandulphi, qui expulsus è Principatu  
diem suum obiit, æternâ damnatione,  
quam ob rapinas promeruit, Monachis  
Cassinensibus revelatâ, illud indicium fuit,  
quòd Vesuvius in morte ejus suprâ modum  
accensus fuerit.

S. Stephanus Hungariæ Rex moritur,  
ei que Petrus Alemannus succedit, sub quo  
magnis civilibus bellis, aliisque malis reg-  
num distractum est, notumque fecit, pro-  
speram regni fortunam ex Regis pietate  
atque virtute pependisse.

✽(1039.)✽ Conradus Trajecti in Fri-  
siâ

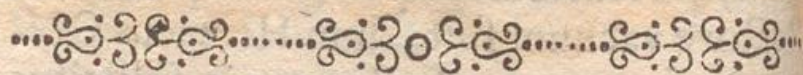
fiâ III. feriâ Pentecostes repentinâ morte  
extinguitur : cujus in regnum successit fi-  
lius ejus Henricus: Imperium aliquot annis  
Rectore vacuum fuit, dum Henricus Ger-  
maniæ suæ, quàm Italiæ magis sollicitus  
esset, ne viciniora perderet, si quæreret  
remota.

Poloni Romæ apud Pontificem accu-  
sant Bohemos de templis spoliatis, & ab-  
latis reliquiis bello sæviente. Volebat Be-  
nedictus IX. eas reddi, sed ejus Cardina-  
les auro Bohemico corrupti eum impediê-  
runt, quò minùs raptores sacrilegos Eccle-  
siæ fulminibus afflaret. Unde videre est,  
ejusdem farinae homines tum temporis fu-  
isse tam Pontificem, quàm ab eo electos  
Cardinales.

✽(1040.)✽ Sancta Chunegundis ex  
Imperatrice Monialis, olim uxor S. Henri-  
ci moritur, Bambergæ miraculis post mor-  
tem illustris.

Saraceni Siciliam rursus invadunt, sed  
iterùm à Casalaco Michaëlis Imperatoris  
in Oriente fratre, qui cum suis SS. Eucha-  
ristiâ præmunitis militibus fortissimè ir-  
ruit, cæsi fugatique sunt occiso eorum  
Principe Apocafare, & immensâ auri ar-  
gentique & gemmarum copiâ in castris ob-  
tentâ adeò ut milites inter se lapillos &

margaritas medimno dividerent. Sicque omnes divites, & Dux eorum gloriosus rediit.



## DECAS V.

✽ *Ab anno Christi 1040. ad 1050.* ✽

1041. **M**ortuo Michaëli Paphlagoni post criminis sui confessionem & poenitentiam peractam, successit in Imperio frater ejus Joannes. Eodem verò tempore Zoë coronavit & adoptavit in filium Michaëlem V. cognomento Calephatem filium Stephani patruelis Imperatoris. Sed cum hic ingratus Zoëm expulisset folio, & in Monacham attonderi jussisset, explosus à populo, & lapidibus impetitus in Basilicam confugit, Zoëmque revocavit. Verùm ad Imperium jam evocata erat Zoës soror Theodora, quam sub Romano Imperatore Zoà Monacham fecerat, ne imperare posset, quare ab eâ obtinuit populus, ut Michael ejusque frater Joannes ab arâ detraherentur, & per urbem ignominiosè raptarentur, oculisque privarentur, quod totâ plaudente urbe factum est.

Poloni Casimirum à se expulsam, & jam Monachum professum ac Diaconum ex

Clu.

Cluniacensi monasterio ad gubernandum  
reposcunt, & à Benedicto IX. Papâ sub  
hac conditione impetrant, ut Nobiles Po-  
loni nummum S. Petro pendant, & Reli-  
giosorum more attondeantur, ac panno  
super candido in stolæ modum pendente  
exornentur, atque sic pro uno Monacho  
plurimi substituti videbantur. Casimirus  
autem regum Polonicum in integrum re-  
stituit, fudit hostes Angelico vallatus præ-  
sidio, atque ita se gessit, ut in cœnobio  
Majestatem Regiam non perdidisse, sed  
auxisse videretur.

✠(1042.)✠ Constantinus Monoma-  
chus, qui fuerat in exilium missus à Joanne  
Michaëlis fratre, & jam Monachus factus,  
revocatur, junctusque Zoë matrimonio,  
in Imperatorem Orientis acclamatur. Sed  
cùm pellicem superinduxisset sororem  
Romani Scleri, nihil propius factum,  
quàm ut exauctoraretur. Res tamen ultra  
verba & minas non processit. Ipse fortiter  
se gessit in Imperio, & quod felicitate  
consecutus erat, fortitudine, rebusque  
gestis promeruit.

In Hungariâ Uvo seu Ovo in Petrum S.  
Stephani successorem insurgit, & ab uni-  
versis regnicolis Rex creatur, uno tantùm  
Gerardo Nobili Veneto Monacho antea,



ac postea Chanodiensi Episcopo refragante. Qui etiam Umbone consensu Tyranno prænunciavit, quòd propter scelera sua non supra triennium Principatum esset delibaturus, & sic eventus comprobavit.

✱(1043.)✱ Alexio Patriarchâ Constantinopolitano vitâ defuncto sufficitur. Michaël cognomento Cerularius ab exilio revocatus, qui missus erat à Joanne fratre Imperatoris.

In Anglia ab exilio pariter revocatus S. Eduardus Rex Angliæ renunciatur.

✱(1044.)✱ Romani pertæsi vitiorum Benedicti IX. eum expulerunt operâ sui Consulis Ptolomæi viri ditissimi, & Tusculanis Comitibus oppositi, & ejus loco Sylvestrum supposuerunt. Dicebatur is antea Joannes, & ex Sabinensi Sede pecuniâ in Petri Cathedram irrepfit. Cùm autem vix tribus mensibus sedisset, à Tusculanis expulsus est, & restitutus Benedictus: qui tamen redditus populo Romano supra modum invisus, & ut suæ libidini ulterius indulgeret, in paternam domum se recepit, sibi Joanne substituto: sicque Pontifices tres sedes funestabant S. Petrum, S. Mariam Majorem, & Lateranum, omnes impii, omnes scelerati. Hæc cùm videret religiosus quidam Presbyter Gratianus, vir  
acer

acer & ingeniosus, tres illas Pontificum larvas adiit, pactaque singulis pecuniâ, & redditibus Angliæ Benedicto (à quo plus erat periculi) quam diu viveret, relictis, ei persuasit renunciare disceptæ dignitati. Quamobrem Romani eum servatorem Ecclesiæ nominârunt, & creârunt Pontificem sub Gregorii VI. nomine, laudatum a magnis viris hujus temporis, à Benone ejusque sequacibus tantum infamatum, cum tamen optimè de Ecclesiâ meritus sit, & pecuniâ non Pontificatum, sed Ecclesiæ pacem redemerit.

Sæviit atrocissimè fames in Gallia, Italia & Germania, ut homines se invicem devorarent: in casâ unius mendiculi inventa sunt 48. capita hominum, quorum se carne saginârat propè Matisconem. Lupi subibant urbes, ut irruerent in homines, & post famem superveniens pestis perniciem ultimam his Provinciis minitabatur.

✽(1045.)✽ Propter receptum Casimirum Polonia S. Petro fit vectigalis, imposito singulis capitibus uno obulo, idque consensu totius regni, & Regis Casimiri.

In Bohemia moritur S. Guntherus Eremita, S. Stephani Regis Hungariæ cognatus.

✽(1046.)✽ Henricus Germaniæ Rex in Italiam venit, & à Gregorio VI. Papâ be-

nignè excipitur, mox tamè in Sutrino Concilio habito persuadet Gregorio, ut Pontificatu se abdicet, eidemq; Suidgerum Episcopum Bambergensem substituit, qui decessit, & successus est Clemens II. atque hic statim Henricum in Imperatorem, & Agnetem ejus conjugem inungit & coronat. Gregorius autem tunc ostendit, quis esset, nimirum pacis amantissimus, qui dum injuriam sibi factam, spesq; omnes condonavit Ecclesiae.

✱(1047.)✱ Henricus rediens in Germaniam Clementem II. & Gregorium VI. secum deducit, & hoc anno moritur in Germania Clemens II. cum 9. mensibus sedisset, & in Ecclesia sua Bambergæ sepelitur: quo audito Benedictus IX. tertio Sedem Romanam invadit, homo ad perniciem suam, multorumque natus & factus.

Petrus per Imperatorem Henricum armis in Regem Hungariæ restituitur, occiso Ovone, sed Hungari mox Petrum ad pristinam crudelitatem redeuntem, exauctorant & excæcant, ac Andream Ducem revocatum ab exilio sibi Regem præficiunt, eâ lege, ut ipsis ad patrios ritus & idololatriam redire liceret. Quo obtento dirâ persecutione statim in Ecclesias ac Christianos sæviunt, & complures, Ecclesiasticos præsertim Martyrio afficiunt.

\*(1048.)\* Henricus Imperator in locum defuncti Clementis II. Poponem Episcopum Brixiensem substituendum Romam mittit, qui omnium suffragiis electus fuit, & dictus Damasus II. sed post dies 20. extinctus est.

Moritur hoc anno S. Odilo Abbas Cluniacensis, vir admirabilis, & hominibus & Deo charus, ex cujus primâ institutione deducta est piissima consuetudo post die omnium Sanctorum, Fidelium in Domino quiescentium memoriam celebrandi, accedente Sedis Apostolicæ auctoritate & confirmatione.

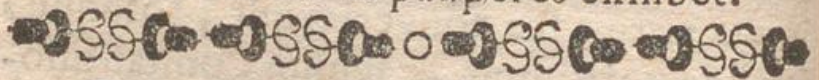
Turcæ, qui hætenus ad Boream Cavenis montis confederant, & ad stipendia Principum vocati inde veniebant, eoque dotati spoliis redibant, à Persarum Rege Saraceno hoc anno vocati, & malè habiti, in eum arma sua converterunt, totaque Perside potiti sunt, & sensim Constantinopolim usque pertingentes, Asiâ minore perdomitâ, Orientale Imperium occuparunt, Occidentali quoque terribiles, & propter militarem disciplinam formidandi.

\*(1049.)\* Mortuo Damaso, & fu-  
rente Romæ Benedicto Cardinales misere  
ad Henricum Legatos, qui peterent ad se  
virum utilem Ecclesiæ mitti, quibus ille

submitit Brunonem Comitis Dagsburgensis filium, Episcopum Tullensem, qui assumpto habitu Pontificio transiens Cluniaco, monitus est ab Hildebrando Monacho ( qui postea fuit Gregorius VII. ) ut hunc cultum deponeret, pollicitus, hoc pacto illum & Henrico & Clero Romano gratum fore; quare in habitu peregrini Romæ susceptus est, & creatus Pontifex sub nomine Leonis IX. vir prudens & pius, signis & miraculis clarus.

✱(1050.)✱ Leo Pontifex Berengarium Hæresiarcham in duplici Synodo, Romanâ & Vercellensi condemnatum, a Fidelium cœtu excommunicat.

Michaël Rex Scotiæ ad limina Apostolorum devotionis ergo venit Romam, ubi multa virtutum specimina, & signatè profusæ liberalitatis in pauperes exhibet.



## DE CAS VI.

✱ *Ab anno Christi 1050. ad 1060.* ✱

1051. **N**atus est hoc anno Henricus III. ✱  
 ✱ patre Henrico II. matre Agnetæ Augustâ, quem utero gerens, visa est draconem virulentum parere, quod somnium à Deo fuisse probavit evnetus.

1052.

✠(1052.)✠ Leo IX. proficiscitur in Germaniam, ut Henricum & Andream reconciliaret, hunc contumacem expertus deseruit, & illum parere promptum secutus est WORMATIAM, à quo etiam obtinuit auxilium contra Normannos, non satis subditos sanctæ Sedi.

Nova hæresis hoc anno ex indiscreto nonnullorum zelo exorta de Simoniacis reordinandis, quam tamen subito Leo Papa IX. auctoritate suâ, & Petrus Damianus scriptis opprimunt.

✠(1053.)✠ Leo IX. cum Henrico II. Imperatore transigit de bonis, quæ erant S. Petri in Germaniâ, ut fuit Abbatia Fuldenfis, Bambergensis, &c. pro locis, quæ ad Imperatorem spectabant in Italiâ, commutandis; simulque ab eo exercitum accipit ad Nortmannos S. Sedi rebelles compescendos; sed vario Marte feliciter infeliciter pugnans, tandem victus & captus est, veneratione tamen magnâ susceptus, & honorificentissimè dimissus est. Captus scribitur Leo per proditionem Gebhardi Episcopi Aistettensis, qui postea factus Pontifex Maximus, de hoc crimine vehementer indoluit.

Michaël Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus scribit acerbè contra Roman-

nam Ecclesiam, speciatim contra Azyma, jejunium Sabbathi, contra suffocatum, & Alleluja omissum in Quadragesima.

### HÆRESIS REORDINANTIUM.

**F**ulerunt hi falsi quidam dogmatistæ, qui specioso quodam prætextu impugnandæ sectæ Simoniacorum asserebant, Simoniacos ad Ecclesiam redeuntes, non esse admittendos, nisi reordinarentur, eò quòd irritam esse ordinationem Simoniacorum putarent.

### MICHAËLIS CERULARII PATRIARCHÆ CONSTANTINOPOLITANI HÆRESIS

**E**rrores suos coagmentavit ex Simoniacorum, Valesiorum, Arianorum, Donatistarum, Nicolaitarum, Severianorum, Pneumatomachorum, Manichæorum & Nazaræorum erroribus, unde facile erit colligere, cujus farine fuerit.

### HÆRESIS SIMONIACORUM SUB GUIBERTO ANTI-PAPA.

**S**imoniacorum hæresis, quæ venales fiebant Prelaturæ, hoc sæculum mirè infecit, & in Italiâ, Galliâ & Germaniâ ut pestis grassata est. Hujus autem mali fautorem se præbuit Guibertus Cancellarius ( ille qui postea factus est Anti-papa ) perniciosissimus homo, qui postmodum Longobardiæ Episcopus Simoniacos & concubina-  
narios

narios ad cogendum Conciliabulum incitavit, statuendumque, ne aliunde Papam acciperent, quàm ex Italia Paradiſo ſic Longobardiam appellabat; Oppofuerunt ſe fortiffimè Clemens II. Papa, & Hericus anno præſertim 1047. & ultra Conciliis convocatis, ut tanto malo mederentur; nec defuit Deus miraculo divinitus oſtenſo tanti mali abominationem patefacere. Contigit enim, ut Hildebrandus Archi-Diaconus ( qui poſtea Pontifex creatus & Gregorius VI. appellatus ) unà cum Epifcopis à Victore II. Papà veniret in Provinciam Lugdunenfem, in eàque Synodum celebraret, in quâ Archi-Epiſcopus quidam litteratus & eloquens Simonia accuſabatur, verùm pecuniâ corruptis ſequenti nocte, accuſatoribus, pretioque emptâ eorum amicitia, cum in Synodum venirent, nemoque inſurgeret accuſaturus, Hildebrandus hominem interroga- vit: Credisné, ô Archi-Epiſcope, Spiritum Sântum cum Patre & Filio unam eſſe ſubſtantiam Deitatis? quo reſpondente, Credo: addidit Archi-Diaconus, dic ergo: Gloria Patri & Filio & Spiritui Sânto, tunc ille Gloria Patri & Filio expedite dicebat ſed Spiritui Sânto nullatenus proferre potuit; unde advertens, ſe eadem iteratò tentantem nihil proficere, juſtoque Dei judicio ſe confuſum ſentiens, procidit ad pedes Archi-Diaconi, & ore ſuo Simoniacum ſe eſſe pronunciauit, & Epifcopali  
offi.



officio spoliatus, liberâ clarâque voce cecinit:  
 Gloria Patri & Filio & Spiritui Sancto.  
 Quo miraculo eò usque territi sunt Simoniaci, ut  
 præter viginti septem alios Prælatos Ecclesiasti-  
 cos quadraginta quinque Episcopi hoc veneno se  
 infectos esse, confessi sint, nullâque aliâ accusa-  
 tione expectatâ, se ipsi suis dignitatibus abdicâ-  
 rint. In hunc modum hanc historiâ describit  
 post Cardinalem Nicolaum Aragonium, Cardi-  
 nalis Baronius in gestis Summorum Pontificum.

✽(1054.)✽ Leo Pontifex dum Cardi-  
 nales in Legatione Constantinopolim mit-  
 tit pro pace Ecclesiastica inter Græcos &  
 Latinos, antequam hi redirent moritur mi-  
 raculis in vita & post mortem clarus. Obiit  
 etiam Constantinus Monomachus Orien-  
 tis Imperator, eique successit Theodora  
 Constantini X. filia, & Soror Zoës.

Ad hæc tempora refertur quoq; mors  
 Benedicti Papæ intrusi & probri nefandi, de  
 quo testatur Petrus Damiani in epistola, quâ  
 scripsit ad fratres eremi, eum viatori cui-  
 dam aliquando apparuisse in figura mon-  
 stri, quod in caudam & aures asini desine-  
 ret, & cætera ursus esset, eidemque viatori  
 narrasse, se, quòd bestiæ in morem vixisset,  
 æternùm damnatum esse, & usque ad diem  
 iudicii per dumosa & squalientia, per sul-  
 phurea, fætida, & averfa loca raptandum  
 esse.

✽(1055.)✽ Gebhardus Aistettensis Episcopus annutu Imperatoris Henrici, & rogatu Populi Romani Pontifex eligitur, & Victor II. appellatur.

Florentiæ Concilium à Victore, præsentate etiam Imperatore Henrico contra Simoniacos celebratur, & aliud in Gallia Turo-ronii auctoritate Hildebrandi Cardinalis Archidiaconi Legati à latere Pontificis, in quo Berengarius in hæresin relapsus, eandem rursus ejurare adigitur.

Romæ magnum periculum vitæ adiit Victor Papa, quando illi subdiaconus in calicem, dum mysteria peragit, venenum infudit. Quod Deus duplici miraculo detexit, Victore calicem consecratum attollere non valente, & Dæmone Subdiaconum invadente, à quo fraus patefacta est, atque Sanguis in altari repositus, & servatus ad perpetuam tanti miraculi memoriam. Veneficus autem à Dæmone liberatus precibus Victoris, vixit divinæ justitiæ, & Pontificiæ sanctitatis monumentum.

✽(1056.)✽ Theodora Augusta Orientis creat Imperatorem Michaëlem Straticum crudæ senectutis virum militarem, & paulo post moritur intestinorum dolore,

Evocat denuò Imperator Henricus II.

Pon-

Pontificem Victorem II. in Germaniam & incidens in morbum de consensu ejusdem Papæ ac Episcoporum filium suum Henricum III. Regem Germaniæ tunc quinquennem constituit, ac in manibus Victoris Papæ Spiritum Deo reddidit.

Circa hæc tempora inventum est B. Virginis officium, sicut & usus flagellorum quæ disciplinæ vocantur, quem plurimum promovit Petrus Damiani exemplo S. Dominici Loricati. Probabile tamen est Christianos jam pridem ante hæc tempora in severis verberibus sæviisse secundum illud Pauli

ὕπνωσις

✠(1057.)✠ Michaël Stratonicus Imperator Orientis cedit Imperium Isacio Comneno, a quo armis ad id adigebatur, & ad privatas ædes recedit.

Victor II. Papa rediens ex Germania moritur Florentiæ, ibidemque sepelitur, in cujus locum Suffectus est Fridericus frater Godfridi ducis Tusciæ, Diaconus Cardinalis, dictus Stephanus X.

Petrus Damiani prope vi admotâ eremo extractus, & in Episcopum Ostiensem consecratus, Cardinalis S. R. E. creatur.

✠(1058.)✠ Stephanus Papa X. moritur.

tur, Mox factio comitum Tusculanorum & Lateranensium intrudit Joannem Min-  
tium Episcopum Velitrensem ac Benedi-  
ctum nominat, Cardinalibus bonis fugien-  
tibus aut latebras captantibus. Et Tusciæ  
Duce armis urgente.

Moritur Casimirus Rex Poloniæ, qui  
ex monasterio fuit revocatus in Regnum,  
successitque illi Boleslaus filius.

Michaël Cerularius odiosus factus Im-  
peratori ob crebras petitiones & minas  
frequentes, ac ineptas, & quòd calceamen-  
ta croco tincta induere vellet Imperato-  
rum more, ab Isacio missus est in exilium,  
eique substitutus Constantinus Licudex  
Protovestiarius: Vir addictior Imperatori  
quàm latinæ Ecclesiæ.

✠(1059.)✠ Isacius Comnenus ietus  
fulmine Imperium tradit Constantino Du-  
ci, & ipse Monachum induit.

Hildebrandi Cardinalis operâ, & con-  
sensu cleri Romani creatur legitimus Pon-  
tifex Gerhardus Florentinus Episcopus,  
dictus Nicolaus II. pulso schismatico Be-  
nedicto prius in Concilio Sutрино de-  
posito.

Iterum Berengarius canit Palinodiam in  
Concilio Romano Generali, moxque ad  
vomitum revertitur.

Nico-

Nicolaus Nortmannos vinculo anathematis exolvit, eisque feudatario jure concessit Apuliam & Calabriam (excepto Benevento) imò & Siciliam, cum eam occupassent ante Ducatus nomine, eâ conditione, ut Pontificem adversus quoscunque defenderent, & aliquid simul tributi persolverent. Eorum deinde operâ tyrannorum munita loca omnia disjecit, ut hic Nicolaus Pontificibus Romanis libertatem restituuisse videretur.

✱(1060.)✱ S. Eduardus Angliæ Rex mittit Legationem ad Nicolaum Papam cum collectâ pecuniâ, quæ nummus S. Petri dicebatur.



## DE CAS VII.

✱ Ab anno 1060. ad annum 1070. ✱

1061. **F**lorentiæ moritur Nicolaus II. de quo Petrus Damiani memorat, nullum diem illum prætermisisse elabi, quin pauperibus duodecim pedes ablueret. Eo demortuo Proceres, seu verius tyranni Romani Legatione missâ ad Henricum puerum effecerunt, ut ejus jussu convocata fuerit Synodus Satanæ Basileensis, in quâ acta Nicolai proscripta sunt. Malijus

hujus magna pars fuit Guibertus Cancellarius Regis, idè postea in ordinem redactus. Cardinales quoque (& illi quidem boni erant) aliam misere Legationem, quam obiit Stephanus Cardinalis ex monasterio Cluniacensi Monachus; sed hic re infecta rediit. Quare pars sanior Cleri Romani elegit Anselmum Lucensem Episcopum Sede Petri dignissimum, qui dictus est Alexander II. Verùm contra hunc ab Agnete Imperatrice, & Henrico puero intrusus est Cadalous Episcopus Parmensis homo sceleratissimus. Quam abominationem videns Petrus Damiani Cardinalitiae dignitati valedixit, & Episcopatu abdicato, ad eremum secessit.

✽(1062.)✽ Cadalous Antipapa pecuniã & multis militibus instructus Romam venit, sed Romanis in subsidium veniente Godefrido Tusciae Duce profligatus & malè multatus Parmam fugit, rebus omnibus spoliatus; ubi turbulentus homo omnia iterùm tentare ausus, ut conquisitis pecuniis aditum sibi in urbem patefaceret, donec habito in Germaniã Osborii Concilio. adnitente potissimùm Petro Damiani damnatus est, neque tamen huic iudicio acquievit sceleratus Pseudo-papa, quia aut Cadalous non esse, aut Papa esse decreverat. Colo-

Coloniensis Archi-Episcopus Henricum Regem puerum decem annorum matris suæ Agneti eripit, & navi impositum Coloniæ deducit, ibique obsequiis Principum delinitum instituit, idque factum consilio Procerum, ut sic eriperent Agneti Imperii administrationem, quæ à nonnullis malè se regi sinebat. Ipsa posthæc poenitens de favore Cadaloo præstito Romanæ venit, & se totam pietatis operibus consecravit, factâ prius Confessione generali Petro Damiani de totâ vitâ suâ ab anno 5. ætatis suæ transactæ.

✱(1063.)✱ Pars quarta Hierosolymorum resecta est pecuniâ Christianorum, quam Constantinus Monomachus Imperator contulit, ideoque concessum est Christianis à Calyphâ Saraceno, ut eâ pace ab iisdem incoletur, & hujus partis incolæ à solo Patriarcha judicarentur, cui partis hujus dominium cessit. quo tamen non melior sed tantum potentior effectus est.

Floruit hoc tempore Joannes Gualbertus qui quondam parcens inimico suo veniam petenti in nomine Crucifixi vidit Christum in Cruce pendentem sibi mox annuere, dum remitti sua sibi peccata postularet, quare monachus effectus mox deserto Abbate Simoniaco Vallis Umbrosæ

sæ Ordinis fundator extitit. Discipulus  
ejus fuit Petrus cognomento Igneus, quia  
ut probaret Florentinum Episcopum Si-  
moniacum esse, per medium ingentem ro-  
gum illæsus transiit & ex eodem sudarium,  
quod reliquerat, iterum innoxius repetiit:  
Unde ei inditum nomen Ignei. Improba-  
vit hoc factum Alexander II. & monachos  
se deinceps continere intra claustra sua  
atque à similibus examinibus abstinere jus-  
sit, Petrum tamen Igneum propter multas  
eximias dotes arque virtutes, cum insigni  
nobilitate, quam traxit ex stemmate Alde-  
brandinorum conjunctas primò Cardina-  
lem, atque deinde Episcopum Albanensem  
præfecit.

Celebratur Concilium Lateranense sub  
Alexandro II. in quo præter alia laudabili-  
ter statuta, illud quoque decretum est, ut  
Canonici in commune viverent, simul  
manducarent ac dormirent, quidquid eis  
ab Ecclesia competit, commune haberent.

✱1064.✱ Cadalous Antipapa in Con-  
cilio Mantuæ habito denuo damnatur, &  
Alexandri Papæ electio legitima declara-  
tur. Cadalous autem iterum Romam cum  
satellitibus veniens, repellitur, & tandem  
turpi exitu vitam finit.

Septem millium & amplius virorum  
Chri-



Christianorum ex Occidente magno numero peregrinatio Hierosolymam suscipitur, & non sine plurimis difficultatibus peragitur. Duces peregrinationis fuerunt quatuor Antistites, sed splendidius & majori quam par erat cultu incedentes à latronibus Arabibus sæpe vexati sunt, quos armis quidem Christiani, sed magis divino præsidio repulere,

✽(1065.)✽ Ferdinandus Magnus Rex Castellæ & Legionis sanctissime moritur. Petrus Damiani calamum fortiter stringit adversus Simoniacos.

✽(1066.)✽ S. Eduardus Rex Angliæ moritur, & hæredem regni nominat Guilielmum Nortmannorum Ducem, Haroldus autem comes statim sibi illud usurpat. Alexander igitur Papa mittit vexillum Guilielmo ut Haroldo tyranno pulso ipse legitime succedat Eduardo. Guilielmus classe delata in Angliam & Confessione ac SS. Eucharistiâ roboratis militibus in prælio Haroldum superat regnumque testamento sibi debitum virtute obtinet.

In Oriente defuncto Constantino patriarchæ succedit Xiphilinus, plus litteratus quam bonus.

Hungari rebellant contra Andream Regem suum, eumque excæcant; cui plebs se-

ditio

ditiosa sufficit Belam, ab eoque idola re-  
poscit. Rex autem triduum ad deliberan-  
dum poscens, interim factionis auctores  
captos in reliquorum conspectu crudeliter  
enecat, moxque cum Salome Andreæ fi-  
lio partitur regnum, ac fortitudine & pru-  
dentiâ, periclitantibus, regno, & Ecclesiæ  
consultit.

✽(1067.)✽ Mortuus est hoc anno Con-  
stantinus Ducas Imperator, relictis cum  
Eudociâ conjugē tribus filiis Imperatori-  
bus, Eudociam autem Imperii curatricem  
dixit.

Turcæ Cappadociam vastantes, Cæsare-  
am diripiunt, & templa destruunt.

Floret circa hoc tempus Adamus Bre-  
mensis Canonicus, Historiæ Ecclesiasticæ  
Borealis celeberrimus & sincerissimus  
scriptor.

✽(1068.)✽ Eudocia filiis consentien-  
tibus Romanum Diogenem ducit in mari-  
tum, & Imperatorem declarat.

Astu fœmineo Xiphilino illusit Eudocia,  
cùm enim voto pollicita esset, se à morte  
mariti viduam mansuram, & voti hujus syn-  
grapham secum haberet Patriarcha Xiphi-  
linus, finxit Eudocia, velle se ducere Bar-  
dam, Xiphilini germanum, quare præva-  
ricator religionis Xiphilinus ejus votum  
irri-

irritavit, & ut irritum judicaretur, apud  
Senatum effecit; factâ itaque potestate  
secundarum nuptiarum, illa Diogenem  
elegit, Patriarchâ ex hoc facto nihil præ-  
ter dedecus referente.

Guilielmus Comes Burgundiæ, & alii  
nobiles Franci, ac Uladislaus Dux Bohe-  
miæ vires & arma Alexandro II. offerunt  
ad Romanæ Ecclesiæ defensionem.

✠(1069.)✠ Henricus Rex conabatur  
uxorem Bertam repudiare, prætexens  
quòd eam quasi fascino implicatus cogno-  
scere non posset, & ejus libidini Archi-Epi-  
scopus Moguntinus adstipulabatur; quo-  
minùs id fieret, impedivit Legatus in Ger-  
maniam missus Petrus Damiani, anathema  
interminatus: quare postea ardor ejus ju-  
venilis deferbuit, & ex uxore filium cog-  
nominem patri suscepit legitimi fructum  
matrimonii.

✠(1070.)✠ Archi-Episcopus Mogun-  
tinus & Bambergensis de crimine simoniae  
accusati ab Alexandro II. Romam evocan-  
tur, & jurantes, se nunquam ulterius simi-  
le quid patruros, ad Ecclesias suas  
remittuntur.



DE-

\*\*\*\*\*  
\* \* \* \* \*  
D E C A S VIII.

\* Ab anno 1070. ad annum 1080. \*

1071. **R**omanus Diogenes infeliciter cum  
\* **T**urcis confligit, & fuso exercitu  
capitur ab Azamo Sultano, à quo Dioge-  
nes interrogatus, quid ille Azamo factu-  
rus fuisset, si vivum cepisset? respondit,  
se in eum gravissimè animadversurum; at  
tibi, inquiebat Azamus, vicem non repen-  
dam, audio enim Christum vestrum doce-  
re, hominem injuriarum immemorem esse  
debere, & humilibus dare gratiam. De-  
niq̄ue eum regio more excepit. Audita  
hac clade, electus est statim Imperator Mi-  
chaël Ducæ filius, Eudociâ in monasteri-  
um detrusâ; missus obviam Diogeni redu-  
ci ab Azamo Andromus, eum toto itinere  
imposuit mulo per ludibrium, & adveni-  
entem Michaël jussit excæcari, & vulne-  
ribus non curatis, ac capite vermibus sca-  
tente horribilis, populo objectus, omnia  
hæc mala tam patienter tulit, ut ei vitam  
immortalem & voluptates æternas pepe-  
risset, nemo hætenùs in dubium revocârit:  
Surrogatus est Michaël VII. cognomento  
Ducas Parapinæus filius Constantini Du-

apu  
estate  
enen  
l pra  
& al  
Bohe  
Serun  
abatu  
xens  
ogno  
-Epi  
; qu  
Ger  
hemi  
us ju  
cog  
tum  
oguti  
onia  
ocan  
fimi  
as  
E-

cæ, qui Imperium multis casibus exercitum lubens suscepit, & ut serpentem floribus occultatum amplexatus est.

Floret circa hæc tempora Theophilus Archiepiscopus Bulgarorum, clarus commentariis in Evangelia.

✽(1072.)✽ Henricus Rex Germaniæ ob Ottonem Bavarix Ducem provinciam spoliatum, & ob nundinationem Episcopatum & Abbatiarum à Germaniæ Principibus apud Alexandrum Papam accusatus.

In Anglia jussu Pontificis Concilium Provinciale celebratur, & lite mota de primatu Ecclesiæ Cantuariensis ac Eboracensis primatus Cantuariensi adjudicatur.

Moritur Petrus Damiani vitæ sanctitatis & scriptis clarus, Dicitur est Damiani fratre suo, cujus amore & curâ infantulus neglectus, ex mortis faucibus retractus erat, cujus ideò nomen voluit suo semper adjungi, ut ejus minùs, quàm sui nominis oblivisceretur.

✽(1073.)✽ Alexander Papa Henricum Germaniæ Regem Romam evocat ad rationem factorum reddendam de labe symoniacâ, & gestis in Ottonem Bojariæ Ducem. Henricus autem annorum viginti duorum Rex adolescens obstinatiores.

✽(1073.)✽ in Synodo prohiberi jussit, ne ad Se-

dem sanctam appellaretur, atq; sic impiorum consiliis abstractus juvenis Rex telam orditus est, tam Imperio quam Ecclesiæ perniciosissimam.

Alexander II. moritur, Sedem relinquens successori Hildebrando Archi-Diacono sub nomine Gregorii VII. viro excellentis peritiæ atque virtutis, patriâ Soanenſi in Tuſciâ nato, & filio fabri, qui cùm adhuc puſio eſſet, in officinâ patris litteras neſciens caſu formavit ex ligni ſegmentis hoc dictum Davidis: *Dominabitur à mari uſque ad mare.* Præceptorem fortitus eſt virum ſanctum Laurentium Archi-Epiſcopum Amalphanum, à quo litteris & doctrinâ imbutus, atque ad Romanam Inſulam elaboratus eſt.

Gregorius VII. Pontifex electus, mox Principes Germaniæ concitatos in Henricum (crimina ſua jam ultrò conſitentem, & emendationem Pontifici pollicentem) auctoritate ſuâ ſedat. Econtra Philippum Galliæ Regem propter labem Simoniacam, quæ Galliam pervaserat, acerbè reprehendit, ut ſuis invigilaret, ac ſibi provideret, & obſequentem Regem experitur.

✱(1074.)✱ Gregorius Papa Legationem mittit ad Henricum pro Germaniæ rebus componendis, verùm ſana conſilia Pontificis eludit Henricus.

Romæ Concilium celebratur adversus incontinentes Clericos.

Gregorius Papa expeditionem parat adversus Saracenos, sed pium hoc opus metus mali, quod ab Henrico Ecclesiæ imminabat, penitus extinguit, cum jam 50. milia parata starent ad Orientem invadendum. Causa turbarum adscribitur Archiepiscopo Bremensi, qui Henricum adversus Pontificem concitavit: Luxuriosi quoque Sacerdotes multa in Gregorium & Mathildem fæda sparserunt, ut impuritatem suam fictis castissimorum turpitudinibus obtegerent.

\*(1075.)\* Henricus sibi à Saxonibus metuens, fingit reconciliationem cum Gregorio, ad quem litteras misit, quibus omnia pollicebatur. cum verò victoriam retulisset, jam ab hac parte securus, non minus ab Ecclesiâ matre, quam à Pontificis Patre alienatur.

Cintius seu Cinthius, vel Quintius Urbis Præfectus Romæ, vir sceleratus, frustra sæpè monitus à Gregorio Pontifice, ac tandem anathemate percussus, mediâ nocte cum suis satellitibus in eum irruens, sacris indutus vestibus retraxit ex altari, ac multis affectibus contumeliis abduxit in munitam domum. Quæ cum audisset populus Romanus,

nus,

nus, Pontificem liberavit, & domum Cinthii diripuit, eumque Urbe expulit, qui anno sequenti in Longobardiâ infelix exspiravit, Ferunt his turbis valdè implicatos fuisse Guilbertum schismaticum, postea Episcopum, & Hugonem Candidum Cardinalem homines sceleratissimos, & dignissimos hac perduellione ac parricidio.

✽(1076.)✽ Henricus Germaniæ Rex aperte in Gregorium rebellat, hunc enim in pseudo-Synodo Wormatiensi deponendum curat: at Pontifex vicissim in Concilio Romano Henricum excommunicat. Eodem anno idem Gregorius VII. Demetrium *Suinmur* dictum, Regem Dalmatiæ & Croatiæ creat, misso ad eum vexillo, ense, sceptro & coronâ.

✽(1077.)✽ Henricus paratis duobus ingentibus exercitibus ad prælium persuasus à Proceribus, ut Gregorio se submitteret, venit in Italiam quasi pœnitens, atque ægerrimè multoque labore superatis Alpibus attingit Ganusium, ubi Papâ diu cunctante, post edita signa pœnitentiæ Pontifex inter Missarum solennia parte sacræ hostiæ acceptâ, rogans Deum, ut, si reus esset subitâ morte periret; partem aliam Henrico obtulit, sed hanc ille recipere non est ausus, à Gregorio tamen absolu-



tionem accepit. Comitissa Mathildis quoque tunc obtulit S. Petro & Romanæ Sedis Liguriam & Tusciam, verita, ne hæc sibi ab Henrico armato eriperentur,

Henricus in pristinam contumaciam relabatur, & Pontifici insidias struit. Eius proinde perfidiam exosi Principes Germaniæ, in scio & inconsulto Pontifice, Henrico exauctorato, Rudolphum Sueviæ Ducem Regem creant.

✠(1078.)✠ In Oriente Nicephorus cognomento Botoniatæ Michaële Duce cum Mariâ conjugē in monasterium detruso, coronatur à Cosmâ Patriarchâ, qui Xiphilino mortuo successerat, Tyrannum autem excommunicavit Gregorius VII. quia Michaël Latinis communicaverat, multaque dona Cassino monasterio contulerat, veræ pietatis & fidei monumenta.

Perseverârunt hoc anno turbæ inter Henricum Regem & Gregorium Pontificem. Anathematis fulmine afflantur schismatici, ac præcipui seditionis auctores, Guibertus Ravennas, & Hugo Candidus Cardinalis, aliique, quos ab Henrico collatæ dignitates & scelera colligabant.

✠(1079.)✠ Berengarius iterum ejurat hæresin, quam sæpè jam evomuit, iterumque resorbuit.

Defe-

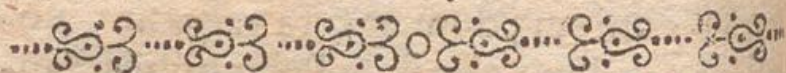
Deferuntur ad Romanam Synodum  
novæ querelæ a Legatis Rudolphi Regis  
ob profanata sacra, Sacerdotes & Episco-  
pos in vincula coniectos aut trucidatos. Et  
Henricus quidem visus est mitior, & pro-  
misit se acquieturum Concilii placitis, sed  
cùm bella huic cum Rudolpho prosperè  
cessissent, divinis beneficiis efferatus, sem-  
per se sui similem, id est, sceleratum & per-  
jurum præstitit.

S. Stanislaus Episcopus Cracoviensis in-  
ter Missæ Sacrificium Martyrio afficitur,  
jussu Boleslai Regis Poloniae, ideò Grego-  
rius in fratricidam fulmen excommunica-  
tionis vibrat, eum regno privat, subditos  
ejus Sacramento fidelitatis eximendo.  
Probavit Gregorii sententiam Deus; nam  
Boleslaus profugus & versus in insaniam  
intra biennium, dum ut fera vagatur, vo-  
ratus à canibus, terribile Principibus San-  
ctorum persecutoribus exemplum.

✱(1080.)✱ Confirmatur à Gregorio  
Rudolphus Rex Germaniæ. Henricus vi-  
cissim Brixiam pseudo-Synodum indicit,  
quò aliquot Germaniæ Episcopi conveni-  
entes Gregorium tanquam Ecclesiæ & Im-  
perii subversorem, imò etiam tanquam ma-  
gum deponunt, ei que substituunt Wig-  
bertum, seu Guibertum Archi-Episcopum

Ravennatem sceleratissimum, & dicunt  
Clementem III. Scripsit autem pro Gre-  
gorio apologiam Anselmus Lucensis Epi-  
scopus, cui tantò plus fidei adhibitum est,  
quantò ejus sanctimonia jam toti orbi te-  
stator erat. Gregorius interim Coronam  
auream misit Rudolpho his verbis inscrip-  
tam: *Petra dedit Petro, Petrus Diadema Ru-*  
*dolpho.* Sed non diù uti licuit, prælio e-  
nim atrocissimo Henricum inter & Rudol-  
phum commisso, hic manum, & paulò Post  
vitam amittit, schismaticis supra modum  
insultantibus.

Inventum est hoc anno Salerni diù oc-  
cultatum corpus S. Matthæi, cui magni-  
ficam Basilicam curavit Robertus Guiscar-  
dus Nortmannorum Dux, factus ex impro-  
bo & excommunicato pientissimus.



## DE CAS IX.

✽ *Ab anno Christi 1080. ad 1090.* ✽

1081. **R** Robertus Guiscardus in Orientem  
✽ 15. millia Nortmannorum tradu-  
cit, quibus occurrens cum centum septua-  
ginta millibus Alexius Comnenus turpiter  
superatus est.

Henricus ex Rege jam tyrannus cum  
Guil.

Guilberto Anti-Papâ, & cum modicâ manu, sed audaciæ & furoris plenâ, Romam venit, obsidetque Leoninam urbem, sacrilegâ Ecclesiarum expilatione, Clericorum vexatione, & bonorum direptione infariens furia. Gregorius autem ad fortiter tolerandum mala bonos omnes invitavit, & meliora tempora pollicitus, vates non falsus inventus est.

Canutus Rex Daniæ Martyrio afficitur.

Gregorius gratulatur Visigothis ad Fidem Catholicam iterum conversis.

✠(1082.)✠ Henrico absente Saxones in locum Rudolphi eligunt Regem, Hermannum Lotharingiæ Ducem, virum fortem & militarem, sed huic defuit felicitas, dum enim irrumpit in castrum expugnatum, molari lapide per sceminam injecto, obteritur, Pyrrhum, sicut in fortitudine, sic in morte imitatus.

Henricus autem veritus, ne ob tumultus ortos in Saxoniam revocaretur, intercepte conatus est insidiis Pontificem, sed eum hostis sui calliditas & furor fecerunt prudentiorem.

✠(1083.)✠ Captâ urbe Leoninâ, Henricus in Sedem Petri intrudit Guilbertum Anti-Papam, qui à tribus schismaticis Episcopis mox consecratus, ac paulò post ab

Henrico Ravennam remissus est. Posthac omnibus modis Urbem in suam potestatem redigere conatus est promissionibus, fraude & arte, sed his omnibus Ecclesia Deo multa præsidio prævaluit.

✽(1084.)✽ Henricus ipsam Romanam occupat, & Gregorius retinens omnes pontes & munitiora loca, in molem Hadriani se recipit, Guilbertus verò ibidem Henricum in Imperatorem coronat. Advenit interea Guiscardus Nortmanniæ Dux cum exercitu, & Henricum atque Guilbertum unà cum Cardinalibus suis administris plerisque conjugatis vincit, Urbem rebellem diripit, & magnam ex parte incendit, sive ex odio Romanorum, seu ex Pontificis amore, ita suadente Cinthio Consule, ut Romanis in restringendo incendio occupatis facilius Pontifex subduceretur, qui incolumis Cassinum, atque inde Salernum pervenit.

Interea Henricum in Germaniam redeuntem Catholici cum Mathildis Comitissæ copiis conjuncti bello aggrediuntur, & nobilissimam victoriam reportant, paucis suorum desideratis, & fuis cæsisque Henricianis.

✽(1085.)✽ Moguntia ab Henricianis pseudo-Synodus celebratur, in qua iterum

rùm Pseudo-Pontifex Guilbertus confirmatur, & Gregorius deponitur. Neque tamen inultus, Deo causam legitimi Pontificis agente, & lue magnâ immisâ adversarios plectente, quâ magnâ ex parte Henriciani consumpti sunt.

Brevi post hæc in exilio obiit Pontifex Salerni multis miraculis post obitum clarus, cujus corpus etiam post annos quingentos penitus incorruptum repertum est.

Obiit eodem anno Guiscardus naturali morte in Insulâ Corcyrà, cum jam annos viginti Dux fuisset Apuliæ, Calabriæ & Siciliæ, vir optimus, cum bonus fuit, cum verò malus, pessimis adnumerandus.

✱(1086)✱ Cardinales Romam convenientes in locum defuncti Gregorii Desiderium Abbatem Cassinensem, invitum licet & reluctantem, Pontificem creant, & Victorem III. nominant, sed is post quatuor dies ex Urbe egressus, Terracinæ insignia Pontificatus deponit, & ad suum Monasterium Cassinense se recipit.

Catholici in Germaniâ Suevorum & Saxonum Principes Herbipolim obsidentes advenientem ad eos repellendos cum plus quam viginti militum millibus Henricum, ipsi vix decem millium numero sanctissimæ Crucis vexillo prævio, atque confisi

de misericordiâ Domini, quam multis gemitibus prostrati in terram implorârunt, postridie festi S. Laurentii immensâ clade fuderunt, occisis multis hostium millibus, captisq̃ue ingentibus spoliis, & ipso primo congressu Henrico dissimulato habitu inter primos fugiente. Ex parte verò Catholicorum tribus tantùm militibus in certamine, & aliis duodecim postea ex vulneribus occumbentibus.

Carthusianorum Ordo hoc eodem anno instituitur, conditore S. Brunone Agrippinensi, Canonico Rhemensi, qui cum sex aliis sociis vocatus à Deo venit ad S. Hugonem Gratianopolitanum, à quo montes asperrimos, quos incolerent, Carthusianos dictos, accepere.

✱(1087.)✱ Hoc anno Victor III. Cleri populiq̃ue precibus exoratus, Pontificia ornamenta resumit, & Ostiæ consecratur, postea verò Romam venit. Guilbertus autem Anti-Papa ad S. Mariam ad Martyres se recipit, atq̃ue inde multa hostilia in Urbem & Italiam exercet. Victor autem sapientior & justior expeditionem in Saracenos Africanos convertit, & eosdem maximâ clade afficit, dum verò Beneventum Synodum cogit in morbum incidit, indeq̃ue se Cassinum reportari jubet, ubi sexa-

gena.

genarius piissimè moritur, admonitis priùs Cardinalibus ut se mortuo nullum præter Ottonem Ostiensem Episcopum eligerent. Et hanc monitionem Ecclesiæ non inutilem fuisse ostendit eventus.

✠(1088.)✠ Otto Episcopus Ostiensis Tarracinæ Pontifex creatur, assumpto Urbani nomine, Guilbertus autem in sua contumacia perseveravit.

Mortuus est hoc anno Hermannus Rex Germaniæ Catholicus, in Turingia quò secesserat, Saxonibus rebellantibus; Cui datus mox successor ab iisdem Saxonibus Eggebertus, ne Pax Henrico concessa bellum in Ecclesia reaccenderet.

Obiit eodem anno cariosus ille hæreticus Berengarius prope nonagenarius. Cui honorificum Epitaphium scripsit ejus amicus Hildebertus Archidiaconus paulo solutioris vitæ, factus tamen postea magnæ sanctitatis & eruditionis Episcopus. Itaque quæ in laudem haud promeritam scripsit de Berengario, ea nondum in Episcopum Sanctum commutatus scripsisse censendus est.

✠(1089.)✠ Guilbertus Anti-Papa hoc anno à Romanis urbe expellitur & Urbanus Papa III. Synodum Generalem Romæ celebrat in præsentia Episcoporum 225.  
Henri-



Henricus invitatus à Principibus Catholicis ad pacem sub specie coronationis ab Urbano obtinendæ, non abnuvit, sed ab Episcopis Schismaticis, qui suam depositionem magis, quam illius, reformidabant, à proposito retrahitur.

Mathildis Comitissa pio conjugio copulata est cum Welfone Duce filio Welfonis Ducis Bojarix, nepote Azonis Marchionis Ferrariensis, ut plus posset in Schismaticos, neque tamen cum illo unquam commixta est, simulque fuit nupta, vidua & casta, atque sic non tantum res suas, sed & se totam consecravit Ecclesix.

Eustachius Patriarcha Constantinopol. Cosmæ successor mortuus locum reliquit Nicolao cognomine Grammatico, cujus sedes diuturnior quam melior extitit.

✱(1090.)✱ Henricus in omnia vitia ruit, & interea Episcopatus & reliqua beneficia Ecclesiastica palam vendit pro pecunia, pro gladio, pro adulterio, & pro sodomia, ut in suis criminibus non sceleratus tantum sed furiosus esse videretur, unde etiam in Italiam transire destinavit, ut Mathildem opprimeret.



# DECAS X.

✽ *Ab anno Christi 1000. ad 1100.* ✽

1091. **R**edit Romam Guilbertus & recipitur à Romanis Henricum formidantibus, in eam autem cum ingredi posset Urbanus Papa tunc in Campania moratus cum suis maluit videri minùs posse ne urbs desolaretur.

Interea Henricus Mantuam jam undecim mensibus obsessam proditione cepit, & civitates omnes vicinas occupavit, paucis exceptis, quas firmiores muri ab ejus impetu vindicârunt. Catholici interim precibus & piis operibus se defenderunt & in Germania præsertim egregiæ sanctitatis specimen dederunt, dum non solum Clerici & Monachi religiosissimè vitam communem observârunt, sed etiam innumerabilis multitudo sæcularium virorum & fœminarum, conjugatorum & cælibum, in urbibus & in villis eandem vitam cõnuenem sub obedientiâ Clericorum & Monachorum in primitivæ Ecclesiæ formam devotissimè amplexati & non nisi habitu monachis dispares facti sunt: quorum vivendi rationem Urbanus Papa laudavit & contra

contra

contra obtrectatores Apostolico diploma te confirmavit. Et sic inquit Bertholdus Deus Ecclesiam suam periculosissimo tempore consolatus est.

Ad hunc annum referuntur Regni Luitanici initia.

✠(1092.)✠ S. Bruno ex suâ solitudine ab Urbano II. evocatur, & detinetur triennio, atque in conciliis celebrandis aliisque negotiis Ecclesiæ promovendis à Pontifice occupatur.

✠(1093.)✠ Lombardi in Henricum rebellant (quibus Mediolanum præluxit) atque in Welfonis partes transeunt: Imò & Conradus filius Henrici assurgit in patrem, ob causam propè justam. Henricus enim Adelaidem (alii Praxedem appellant) uxorem suam, fœminam pientissimam & innocentissimam compegit in carcerem, & multos compulit ei vim inferre: atque inter cæteros filio suo Conrado novercam suam constuprandam objecit, cùmque restitisset ille, negavit filium suum esse, sed Principis cujusdam Sveviæ, quem vultu suo non malè referebat, Conradus ergo fugit à Patre; sed paulò post ab eodem dolo interceptus, malè habitus esset, nisi divino auxilio ex ejus manibus evolasset. Ideò Welfone curante Mediolani

ab

ab Anselmo Episcopo Rex inungitur Italiae,  
& ab Urbano Pontifice excommunicatio-  
nis vinculo exsolvitur. Henricus autem  
à Welfone & filio pressus se quâdam mu-  
nitione inclusit, ubi satis diu quasi priva-  
tus vixit, tanto vitæ affectus tædio, ut se  
interficere conatus sit, & fecisset nisi huic  
sui arma eripuissent, & quasi fanaticum  
servassent. Adelais autem de carcere tan-  
dem mirabiliter effugit & venit ad Mathil-  
dem, per quam deducta est ad Urbanum,  
ac demùm in Russiam reversa ad suos, fa-  
cta est Abbatissa sortita sponsum toto cælo  
ab Henrico diversum.

Redit Romam Urbanus (arce tamen  
S. Angeli à Schismaticis occupatâ) & Guil-  
bertus Veronam fugit, simulans se Papatu  
abdicatorum, si pax Ecclesiæ aliter restitui  
nequiret.

✽(1094.)✽ Magna lues per Italiam,  
Galliam Germaniam grassata multos Schis-  
maticos ad sanam mentem reduxit, per-  
tinaces prodigiis territi, quidam sibi ma-  
nus intulerunt. Quidam à feris vorati  
sunt.

Contigit hoc anno portentum in fœmi-  
nâ Laudensi quæ confessa, crimen occul-  
tum, cum id sacrilegè propalatum esset,  
âpsa ad incendium damnata bis ex accensis  
flam-

flammis incolumis evasit operâ B. Mariæ Virginis, cujus auxilium imploravit. Ut ostenderet DEUS peccata duntaxat Sacerdotibus ad veniam, nunquam ad multam iudicibus aperiri.

Philippus Rex Francorum Bertradam uxorem Fulionis Comitis Andegavensis cognomento Asperi, viri improbissimi raperat, eâque utebatur rejectâ uxore legitimâ Bertha, quam Monstrolium ablegarat, Fulcone mortuo eandem Bertradam assentientibus quibusdam Galliæ Episcopis prævaricatoribus uxorem duxit, nequidquam Ivone Carnotensi, nequidquam Concilii & Pontificis anathemate deterrente.

✱(1095.)✱ Urbanus II. Placentiâ Cremonam pervenit, ubi stratoris officium Carolus Henrici filius peregit, & Pisas profectus filiam Rogerii Ducis Siciliæ adhuc parvulam accepit sponsam cum ingenti dote pecuniariâ. Pontifex autem trajecit in Galliam ibiq; Claremontanam Synodum indixit ad quam convenerunt 13. Archiepiscopi & 205. Episcopi, & in eâ Philippus Augustus Francorum Rex propter Bertradam pellicem uxori legitimæ superductam excommunicatur, quod anathema tam accuratè servatum, ut hoc tempore

pore in plerisque diplomatis non *regnante* Philippo, sed *regnante* *J E S U* scriberetur. Actum quoque est de expeditione Hierosolymitanâ, negotium hoc plurimum promovente Petro Eremitâ Ambianensi, per quem tum Patriarcha Constantinopolitum Alexius Comnenus Imperator, quem Saraceni graviter urgebant litteras ad Pontificem & Occidentales miserunt pro Christianâ contra Saracenos fortiter curandâ plurima ad hoc Græcâ fide polliciti.

Decretum est ergo sacrum bellum in Concilio, & Crux super militantium dextro brachio efficta adhibita pro tesserâ, oblati pro stipendio indulgentiis, & ut cuncta bona eorum qui sequerentur, semper & ubique essent in pace & (ut vocabant) *tregua* nempe ab omnimodis incommodis libera Synodalibus decretis emanantibus, sub præsidio & auxilio Dei Genitricis. Ad quod impetrandum Urbanus Papa officium Dei Genitricis non ita pridem à Petro Damiani inventum, approbavit & Clericis in honorem Dei & Dei paræ persolvendum indixit: his inquam ritè præmissis tanta alacritate susceptum est bellum quasi non de repetendâ Palæstinâ, sed de adeundo regno cœlesti ageretur.

✠(1096.)✠ Philippus Rex Francorum

re-

rejeçtâ pellice , & pœnitentiâ actâ absol-  
 vitur ab Urbano Papâ , qui mox Romam  
 ubi Guilberti fautores adhuc turrim Cre-  
 scentii possidebant, regressus, sacram expe-  
 ditionem summâ curâ promovet , & deni-  
 que totius expeditionis Dux Godefridus  
 Bullionius constituitur, qui in eum finem  
 Ducatum suum Bullionensem vendidit  
 Episcopo Leodiensi , majori tamen ven-  
 dentis quàm ementis gloriâ, hunc plurimi  
 præstantissimi Duces ac Comites & flos  
 nobilitatis secuti. Suntque hominum  
 Cruce signatorum qui ex toto Occidente  
 Christiano confluerunt trecenta millia  
 numerata & divisis copiis per diversas vias  
 atque diversos Duces deducta , variis  
 quoque Episcopis, qui & ipsi Crucis signo  
 ornati erant, Cohortes Cruciatas comi-  
 tatu suo usque ad terram sanctam nobili-  
 tantibus.

Qui divino instinctu sacre militiæ no-  
 men dedere contra hostes Christiani no-  
 minis , in quos primò inciderunt Judæos  
 nisi Christianam fidem profiteri vellent, il-  
 los trucidabant, fugabant, imò etiam ad  
 consciscendam sibi mortem ex desperatio-  
 ne impellebant, zelo Christiani nominis  
 hæc svadente , ut ingentem ubique stra-  
 gem tota gens Judæorum pateretur.

✠(1097.)✠ Christianæ expeditionis milites post multa cum Turcis prælia Nicæam Bythinæ occupant.

Margarita Regina Scotiæ postquam sylvescentem regni illius Ecclesiam flori suo restituit, sanctissimè moritur.

✠(1098.)✠ Expeditio Christianorum Antiochiam & alia loca munita feliciter occupat, obfessique iterùm Christiani Antiochiæ, & fame gravissimè pressi, inventâ inibi sacrâ lanceâ, quâ latus Christi perforatum est, fortissimè animati, ingentem de hostibus victoriam reportant, plures haud dubiè victorias messuri, & loca occupaturi, si perfidiâ & dolis Alexii Comneni, Græcorum Imperatoris Latinis infestis, à progressu impediti non fuissent.

Hoc anno Apostolicæ Sedis auctoritate jacta sunt in Galliâ prima fundamenta Ordinis Cisterciensis, ex quo tanquam è fonte rivi universum Occidentalem Orbem cœlestibus donis irrigârunt, quando erigendi Monasterii Cisterciensis in Dicecesi Cabilonensi S. Robertus Abbas Molismensis auctor extitit.

✠(1099.)✠ Urbanus Papa celebrat Romæ Synodum Generalem centum ac quinquaginta Episcoporum, in quo præter alia denuð Guilbertus cum fautoribus suis



fuis anathemate percutitur, & Christiani quæ  
ad continuandam & promovendam sacra je  
expeditionem animantur.

Ad Urbani triumphum pertinet, que fia  
eodem tempore, nempe 14. Julii hujus an rur  
ni Christiani, Duce Godefrido Bullionis Bu  
Hierosolymam ceperint, & eundem Bu vir  
lionium primum Hierosolymorum Re un  
gem creaverint, qui tamen noluit auro co tur  
ronari, ubi Christus spinis coronatus fr me  
erat. Saraceni tunc omnes jugulati, & Urb ani  
à Christianis incolæ cœpta, selecti quoq; fim  
duo Patriarchæ Daxbertus Hierosolym fed  
tanus, & Bernardus Antiochenus, amb nu  
virtute & doctrinâ clari. & f

Hoc glorioso triumpho insignis eodem  
adhuc anno ad coronam cœlestem evoca cis  
tus est Urbanus II. Papa, belli sacri promo  
tor, eiq; suffectus est Reinerius Card  
nalis, dictus Paschalis II. &  
Fra

✱(1100.)✱ Hoc anno Guilbertus in pib  
Ecclesiâ ab Orthodoxis penitus debella con  
tus, & de loco in locum tanquam ferus vid  
per in venatione agitatus atq; ad extre tiv  
mas angustias redactus, in fugâ miserè mu  
riit, mœrore consumptus, & ut loquitur An  
Historicus, desperationis dentibus devo He  
ratus, postquam per 23. annos Ecclesiam rev  
turbavit, & meruit nefandus, ut sepulchro lar  
quo-

quoque careret, ossibus ejus in aquas profectis.

Quanto solatio boni quilibet in Ecclesia mortem Guilberti Anti-Papæ exceperunt, tanto mœrore luxerunt mortem Bullionii primi Regis Hierosolymorum viri fortissimi ac tanti roboris, ut Camelis uno gladii ictu colla demeteret, & armatum loricâ Saracenum in transversum medium secaret. Insuper de tota Christianitate optima meriti, & Pietate Clarissimi.

Mortuo Guilberto tres ab Henrico suscepti sunt, Albertus, Theodoricus & Maginulphus, omnes ejusdem cum Guilberto & Henrico Sulphuris digni qui schismaticis à schismatico Principe præficerentur.

Paschalis II. domat tyrannos, in Italia & recipit urbes & arces, & Philippum Franciæ Regem denuo Bertradæ suæ turpibus complexibus implicitum iterum excommunicat. Orienti & Germaniæ providet non tantum primæ Sedis prærogativâ, sed & ingenio & providentiâ maximus.

Mortuo Wilhelmo Angliæ Rege S. Anselmus Episcopus Cantuariensis ab Henrico Germano Wilhelmi ac successore revocatur ad Ecclesiam suam unde exultat.

D

Gode-

Godefrido Bullionio Regi Hierosolimitano mox successit est Balduinus frater Comes vel Princeps Edessenus, qui statim cum mille & quadringentis equitibus venit Hierosolimam, disiectis ubique Sacenis transitum occupantibus. Vir quidem fortis, sed dum litigat de juribus cum Patriarcha, nec regno neque Ecclesiæ, nec sibi satis consulens.

#### HÆRESIS WECELINORUM.

**H**Ausit hæc secta nomen & errorem suum a Wecilone Moguntino Archi-Episcopo introducto, qui mordicus assererat, sæculares homines spoliatos non amplius Ecclesiastico judicio subditos esse, nec posse ob insolentias suas anathemate puniri, sic autem anathematizatos posse absque ulla reconciliatione recipi. Error est conformis Calvinianæ hæresi, quæ docet hominem Christianum legibus Ecclesiasticis justis & rectis in conscientia non obstringi.

#### HÆRESIS ROSCELINEI NOVI SABELLIANI.

**E**jus error à S. Anselmo propulsatus & in concilio Rhemensis reprobatus in eo versatur, quod essentiæ unitatem in tribus Divinis Personis credere non posset, nisi Patrem & Spiritum S. incarnatos diceret. Neque incarnationem

tionem filio tribuere nisi tres Personas tres esse  
res diceret, æquè à se invicem sejunctas ac tres  
Angelos & tres animas, tametsi unius sint tan-  
tum potestatis ac voluntatis.

HÆRESIS NOVORUM NICO-  
LAITARUM.

**F**uerunt hac tempestate Mediolani quidam  
Ecclesiastici libertatis avidi, qui proculcata  
Sacrosancti Cælibatûs professione Ecclesiasticâ  
indicti lege, fœminarum commixtionem indul-  
gentes id sibi licitum esse affirmabant.

veri veterum imitatores Ni-  
colaitarum.

